

Valea Jiului, cel mai mare și mai important bazin carbonifer al României, a început să fie cunoscut încă din anul 1780, când au fost observate straturi de cărbuni care s-au aprins și au ars multă vreme ¹⁾. Cu toate acestea, exploatarea zăcămintelor a întârziat câteva decenii datorită situației periferice a acestei regiuni, a lipsei aproape totale a drumurilor de acces și a nivelului tehnic scăzut al industriei față de cel din regiunile miniere vecine în care se conturau deja începuturile unei industrii capitaliste. Toate acestea au o strânsă legătură și cu politica economică semicolonială a Austriei față de întreaga Transilvanie.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, se pare că unicii consumatori ai cărbunelui brun erau fierarii din satele înconjurătoare Văii Jiului, care datorită lipsei manganului, erau nevoiți să utilizeze cărbunii găsiți în văile cursurilor de apă ²⁾. Cu ocazia ultimei incursiuni a turcilor în Valea Jiului, în toamna anului 1787, generalul austriac Landon, comandantul grănicerilor, sfătuit de localnici, a încercat să oprească pe năvălitori, aprinzând o mare cantitate de cărbune din jurul Vulcanului, punându-i astfel pe fugă. De atunci, locurile respective poartă denumirea de Valea Arsă ³⁾.

Deși în Valea Jiului existau bogate zăcămintele de cărbune, interesul față de cărbunii naturali a crescut considerabil numai în deceniul al IV-lea al secolului trecut ⁴⁾. Accelerarea dezvoltării economice, a căilor de comunicații, lărgirea pieței interne și externe au dus la creșterea rapidă a cererii de combustibil, și deci la dezvoltarea mineritului de cărbuni în Valea Jiului, fapt dovedit și de evoluția producției ⁵⁾ minelor de aici, care poate marca și stadiul revoluției industriale, dar și creșterea efectivului minerilor ⁶⁾. Cărbunele din Valea Jiului era mult căutat datorită calității sale: se putea folosi în fabricarea brichetelor de cărbuni, era cocsificabil, conținutul de carbon atingea 68,89 la sută, iar puterea calorică, potrivit analizelor de la sfârșitul secolului trecut, ajungea la 6.568 calorii ⁷⁾. Producția de cărbune se realiza în condițiile unei concentrări deosebit de intense. Către sfârșitul secolului trecut, în Valea Jiului, predominau două mari societăți carbonifere: „Societatea anonimă Urșani — Valea Jiului“, care reușise să acapareze 27.131.000 mp teren și „Societatea anonimă din Salgótarján“, care dispunea de ceea ce nu-i aparținea, 55.728.777 mp teren, devenind cea mai mare societate carboniferă din Valea Jiului ⁸⁾, care producea în anul 1900 peste 58 la sută din întreaga producție de cărbune din Valea Jiului. În acest fel, rolul industriei miniere

devine din ce în ce mai hotărîtor în dezvoltarea generală capitalistă a industriei. Din documentele timpului se poate constata că zăcămintele de cărbune din Valea Jiului, datorită calității superioare, ajungeau în anul 1900 pînă la Triest, Fiume, Pola, Olderberg (Bohumin de astăzi)⁹⁾.

Valea Jiului, locuită din timpuri străvechi, datorită noii sale structuri economice-sociale, la sfîrșitul secolului al XIX-lea a devenit un mare centru industrial, unde s-au creat condiții pentru o dezvoltare mai rapidă a forțelor de producție.

Revoluția industrială care avea loc în Transilvania, ca o necesitate obiectivă, datorită condițiilor arătate a început în Valea Jiului ceva mai tîrziu și după cît se pare, după anul 1870. Una din trăsăturile caracteristice ale revoluției industriale în domeniul mineritului din Valea Jiului, ca și în restul Transilvaniei, era aceea că o parte considerabilă a capitalului necesar mecanizării nu provenea din acumularea de capital intern, ci din exportul de capital austriac și de altă proveniență străină¹⁰⁾, cum ar fi : francez, maghiar, german etc. Aceasta a atras după sine creșterea gradului de exploatare a muncitorimii miniere din Valea Jiului.

Aspectul tehnic al revoluției industriale capitaliste, după cum arată K. Marx, este marcat de introducerea mașinilor-unelte și de utilizarea mașinilor cu aburi¹¹⁾. Dacă în restul Transilvaniei acest lucru s-a petrecut în deceniul al IV-lea al secolului al XIX-lea, cînd s-au introdus primele mașini cu aburi: prima pe domeniul minier al Zlatnei în anul 1838, iar cea de a doua la Baia Mare, la puțin timp¹²⁾ în Valea Jiului s-au introdus abia în deceniul al VIII-lea al secolului al XIX-lea. Pînă în anul 1867 pe teritoriile din Valea Jiului, acaparate de „Societatea anonimă de mine și furnale din Brașov“, s-au desfășurat în exclusivitate numai munci de cercetare și pregătire. La aceste munci au fost folosiți 93 muncitori, iar cantitatea cărbunilor scoși la suprafață în anul 1866, a atins în total 12.552 chintale¹³⁾. Aceste lucrări s-au efectuat fără a se folosi mijloace mecanizate. Unul din contemporani observa : „Cauza principală a dezvoltării insuficiente... trebuie căutată fără îndoială în insuficienta dezvoltare a industriei și îndeosebi a industriei de fabrică“¹⁴⁾. După construirea căii ferate Simeria — Petroșani, întreprinderile au trecut de la exploatarea de suprafață la deschiderea minelor, săparea puțurilor și a galeriilor¹⁵⁾, iar calea ferată a devenit principala consumatoare a cărbunelui de aici¹⁶⁾. Numai legat de aceste lucrări și după efectuarea lor se poate vorbi și în Valea Jiului de introducerea unei tehnici moderne. Aceasta și-a făcut loc relativ tîrziu, mașinile cu aburi fiind folosite la început numai la ascensoare de mine, la pomparea apei din mine și la aerisire. Din documentele timpului, reiese că prima mașină cu aburi în minele din Valea Jiului s-a folosit în 1872, la mina Deák (Petrila), la ascensoare, avînd 60 CP, presiunea de lucru 4 at., viteza de transport 4-6 metri, tip Mayer, cu pistoane gemene, fiind livrată de firma Erich și Hoffmann din Hermanseifen¹⁷⁾. La această mașină a fost acționată o pompă de apă livrată de aceeași firmă în anul 1873, care avea un debit de 6 litri/minut și pompa apă din Jiu în sala cazanului, ce fusese procurat de la firma Ruston din Praga, în anul 1869¹⁸⁾. După un an a fost achiziționată o altă mașină cu aburi tot de la firma sus-amintită, pentru ridicarea

apelor din mina Petrila. În anul 1874, o mașină cu aburi de 6-8 CP a fost instalată la mina Lonea, pentru ridicarea apelor¹⁹⁾). Cu toate acestea, folosirea mașinilor cu aburi și a motoarelor electrice, care-și făcuseră apariția pe o scară mai largă, s-a început numai la sfârșitul secolului al XIX-lea, când mașinile încep să fie folosite la transporturi și la separația cărbunelui. Astfel, la minele est și vest Petroșani, existau între anii 1894—1898 : o centrală electrică compusă dintr-o mașină cu aburi de 19 CP, monocilindrică, care punea în funcțiune un generator ce producea la o turație de 830 ture/minut o tensiune de 2.000 v. 5 A. În anul 1898 a fost racordată a doua centrală al cărei generator de curent alternativ producea 2000 v. și 12 A.²⁰⁾), pus în mișcare tot de o mașină cu aburi. După 3 ani este pusă în funcțiune încă o centrală, compusă dintr-o mașină cu aburi monocilindrică, de înaltă presiune, tip Röck-Collmann. Generatorul producea 200 v. și 52,4 A. Mașinile cu aburi lucrau la o presiune de 8 atm.²¹⁾). Față de precedentele mașini cu aburi, care aveau cilindrii gemeni, acestea reprezintă un progres deoarece lucrează la o presiune mai înaltă — 8 atm. față de 4 atm. Astfel de mașini, folosite la centralele electrice, existau și la alte mine din Valea Jiului, fără însă a se generaliza, decît în primul deceniu al secolului al XX-lea. Dacă ținem seama și de faptul că forța totală a acestor mașini, în anul 1896, însuma abia 1350 CP²²⁾), părerea emisă este mult mai concludentă, iar progresul tehnic este de suprafață, legat numai de interesele capitaliștilor străini care făceau investiții de capital numai atunci cînd obțineau profituri mari și rapide. Se poate preciza că mecanizarea minieră în Valea Jiului are loc în proporții mai accentuate după anul 1890, ceea ce înseamnă că revoluția industrială își urma cursul său firesc, ca o necesitate obiectivă, cu pași relativ rezezi. Mașinile cu aburi și agregatele auxiliare constituie, deci, elemente ale progresului.

Deși se observă un progres, totuși, mijloacele tehnice folosite la exploatarea cărbunelui erau din cele mai rudimentare instrumente : ciocane mari sau de mîna (fistău), tîrnăcopul de miner, burghiuri manuale de diferite dimensiuni și forme, pîrghii, sape de minerit²³⁾ etc. Mînuirea acestor instrumente rudimentare solicita din partea minerilor eforturi fizice deosebite. Creșterea producției se realiza, așadar, nu prin dezvoltarea bazei tehnice a minelor, ci prin intensificarea exploatării forței de muncă a minerilor. Fără rezervă, se se poate afirma că forța de muncă a omului constituia, încă, factorul de bază în activitatea minieră, deși în ateliere se introducea forța aburului, unde se căleau unelte manuale și se efectua reparatii la mașinile cu aburi. Introducerea mașinilor cu aburi a fost posibilă numai la suprafață și nicidecum în subteran, deoarece instalațiile erau greoaie și de dimensiuni mari, lucrările pregătitoare ar fi solicitat investiții masive de capital, transportul forței aburului la distanță și adîncimi fiind o problemă greu de rezolvat, datorită condițiilor tehnice insuficient de dezvoltate, iar presiunea de lucru fiind joasă, se produceau pierderi mari de energie pe parcurs. Așadar, mecanizarea minelor nu era legată de activitatea productivă nemijlocită, iar un rol de seamă în procesul revoluției industriale, în Valea Jiului, l-a avut posibilitatea exploatării intense a muncitorimii, deoarece aceasta asigura în general un profit mai mare decît mecanizarea.

Transportul în mină era rudimentar. În perioada de început, cărbunele în subteran era transportat de om cu ajutorul trocului. Până în anul 1902, la mina Petrila, nu exista transport cu cai sau cu mașini pe galerii²⁴). Pentru efectuarea acestei munci, în anul 1902 în întreaga Valea Jiului, la minele aparținătoare „Societății anonime din Salgótárján“, erau 496 vagonetari²⁵). La mina Petrila, cărbunele era transportat pe galerii până la puț de forță fizică a omului, de unde era scos la suprafață cu ajutorul unui troliu acționat la o mașină cu aburi, care avea o capacitate zilnică de 15—20 vagonete²⁶).

Până la construirea căii ferate Petroșani—Lupeni, cărbunele extras la minele din Vulcan, era transportat cu căruțele până la Petroșani pe o distanță de 15 km²⁷), iar de la Petrila, după construirea căii ferate înguste Petroșani—Petrila, au intrat în circulație două locomotive cu aburi și în 1872 alte 3 bucați. Primele două lucrau la o presiune de 7 atm., iar ultimele la 9 atm. și erau folosite la transportul cărbunelui și al lemnului. Locomotivele circulau cu o viteză de 20 km/h²⁸). Lărgirea rețelei de căi ferate, a pieței interne și externe au fost însoțite de creșterea imensă de combustibil, influențând astfel și dezvoltarea mineritului în Valea Jiului. „Una din condițiile necesare ale dezvoltării marii industriei mecanizate (și ceea ce însoțește această dezvoltare și o caracterizează) — spunea V. I. Lenin — este dezvoltarea industriei producătoare de combustibil...“²⁹).

Cu introducerea forței aburului se fac unele progrese și în domeniul transportului cărbunelui și al celorlalte materiale. Astfel, se construiește funicularul Aninoasa—Petroșani, la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu ajutorul căruia se transporta cărbunele de la Aninoasa la Petroșani, separația vest. Funicularul era acționat de o mașină cu aburi monocilindrică, care dezvolta o putere de 40 CP la o presiune de lucru de 7,5 atm. Forța aburului era dată de un cazan livrat de firma Schranz — Rüdiger din Viena³⁰), pentru efectuarea transportului, mașina cu aburi era pusă în legătură cu un troliu pe care se înfășura și se desfășura cablul de transport. Deși în Valea Jiului s-au introdus mașinile cu aburi, totuși proporția lor era destul de mică față de restul Transilvaniei și foarte mică față de celelalte regiuni carbonifere din cadrul monarhiei austro-ungare. Pentru a ne da seama de acest lucru, este suficient să arătăm că pentru toate mașinile cu aburi și accesoriiile necesare, care se pare că nu erau din cele mai moderne, în atelierele de reparații, pentru mașinile cu aburi și agregatele auxiliare aparținătoare „Societății anonime din Salgótárján“, lucrau în anul 1902 doar 6 maiștri mașiniști și 4 ingineri³¹). Presupunând că s-ar fi introdus mai multe mașini cu aburi cu agregatele necesare, totuși ele nu puteau fi puse în mișcare și probabil că nu ar fi lucrat la întreaga capacitate, datorită lipsei de mână calificată. La sfârșitul secolului al XIX-lea, în Valea Jiului, nu exista nici o școală profesională minieră, deși se propusese acest lucru în anul 1894, propunere reinnoită în 4 ianuarie 1904, care să califice nu „domni“, ci mineri și cu toate condițiile grele în recrutarea elevilor, până în anul 1904, asemenea școală n-a luat ființă³²).

Ca urmare a dezvoltării industriei miniere, pe plan social, se formează clasa exploatată și asuprită în capitalism — proletariatul industrial. Fr. Engels arăta : „Primii proletari au apărut în industrie, au fost produsul ei di-

rect... Producția materialului industrial, a materiilor prime și a combustibilului capătă importanță abia în urma revoluției industriale, ceea ce avea ca urmare crearea unui nou proletariat industrial: muncitorii de la minele de cărbuni și metal⁽³³⁾).

Procesul de formare al muncitorilor salariați, ca urmare a dezvoltării forțelor de producție s-a accentuat și în Valea Jiului în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Meseria de miner, fiind o îndeletnicire nouă aici, în perioada de început a exploatării miniere, principala sursă de muncitori salariați calificați au constituit-o colonizările. Pe lângă acești muncitori calificați, existau și muncitori salariați necalificați, care proveneau din masa țăranilor deposedați de mijloacele de producție în urma acumulării capitalului primitiv, deveniți în acest fel „liberi” și care în mod treptat devin muncitori instruiți, experimentați sau calificați. Faptul că numărul muncitorilor mineri crește destul de repede dovedește că prima apariție masivă a muncitorimii industriale o constituie muncitorimea minieră⁽³⁴⁾). După cum arăta V. I. Lenin, „în problema dezvoltării capitalismului, cea mai mare importanță, poate, o are gradul de răspundere a muncii salariale⁽³⁵⁾).

Deși procesul transformării țăranimii sărace din Valea Jiului, împrejurimi și alte părți ale Transilvaniei, în muncitori industriali, permanent constituie un proces mai îndelungat, totuși țăranimea săracă a rămas principala sursă de muncă în minerit, în special după anul 1870, când în mineritul din Valea Jiului se observă o creștere substanțială atât în ceea ce privește numărul lucrătorilor, cât și accelerarea dezvoltării forțelor de producție. Dacă în anul 1870 numărul muncitorilor salariați era de 300, iar în 1880 de 814, peste 10 ani sînt 1870, iar în 1896, 3054, pentru ca în 1900, numărul lor să ajungă la 4652⁽³⁶⁾), ceea ce înseamnă o creștere de peste 15 ori. Față de restul regiunilor miniere din Transilvania, se pare că în Valea Jiului au fost colonizați mai mulți muncitori specialiști străini, fără însă ca numărul lor să depășească pe autohtoni. În aceeași măsură se alătură și meșteșugarii care au fost ruinați mai ales în urma concurenței mărfurilor austriece, precum și ceilalți oameni ai muncii de la orașe, pe cale de proletarizare, care căutau posibilități de trai în industria minieră⁽³⁷⁾).

Revoluția industrială a transformat Valea Jiului într-un mare centru industrial. Astfel, după recensămîntul din 1869, plasa Petroșani avea 12.671 locuitori, în 1880 — 16.001, în 1890 — 18.701, iar în 1900 a ajuns la 28.711 locuitori⁽³⁸⁾). Din cei 28.711 locuitori, 15.472 erau români⁽³⁹⁾), care erau grupați în bună parte în întreprinderile mari carbonifere, care pe lângă asigurirea socială, erau supuși și asiguririi naționale. În Transilvania, exploatarea capitalilistă „era agravată și de asigurirea națională, în special a populației românești, care a îmbrăcat aspecte și forme din cele mai sumbre și variate⁽⁴⁰⁾).

Numai într-un interval de 30 de ani, Valea Jiului a cunoscut o creștere a populației de peste 226 la sută, fapt necunoscut, probabil, de nici o așezare din Transilvania la sfîrșitul secolului al XIX-lea.

Revoluția industrială deși a dus la accelerarea dezvoltării Văii Jiului, cu toate progresele mecanizării, nu a contribuit la îmbunătățirea situației materiale a muncitorilor mineri. Minerii continuă să lucreze în general, în con-

diții foarte grele de muncă, iar nivelul de trai este scăzut, mai ales că metodele de exploatare capitaliste se înmulțesc, crește intensitatea muncii. Minerul este expus la mari pericole, el poartă cămașa morții — spune o zicală germană ⁴¹⁾, îl însoțește moartea din toate părțile și poate să-l prindă cu mîna în orice moment și sub toate formele ⁴²⁾, gazele provoacă sufocare, dureri de cap, care durează 12 ore ⁴³⁾. Numai datorită condițiilor grele de muncă, a salariilor mici și a zilei de muncă lungi, minerii din Valea Jiului trăiau în condiții deosebit de precare. Cu toate că aceste condiții, de fapt, erau ascunse ⁴⁴⁾, totuși contemporanii au fost siliți să scrie: „Experiența noastră este că în regiunile miniere unde nu se face reîmprospătarea muncitorilor, generațiile de mineri devin din tată în fiu din ce în ce mai lipsite de vlagă, fiind o povară pentru societate și pînă la urmă pier ⁴⁵⁾. În astfel de condiții nu-i de mirare că la „Societatea anonimă din Salgótarján“, între anii 1888—1897, la 100 de muncitori revenea o medie anuală de peste 207 îmbolnăviri, 1188 zile de boală și aproape 6 zile de boală la o îmbolnăvire ⁴⁶⁾, iar la masă sînt așa de istoviți, încît le cade lingura din mînă ⁴⁷⁾.

Revoluția industrială a făcut în Valea Jiului nu numai să crească numărul muncitorilor mineri, ci a declanșat și schimbări calitative atît în privința situației, cît și a rolului lor social ⁴⁸⁾. Minerii încep să-și dea seama că sînt mulți, că reprezintă o forță, se unesc și se organizează pe baza intereselor comune pentru lupta împotriva capitaliștilor ⁴⁹⁾.

N O T E

¹ Silvestru Moldovan, *Țara noastră. Descrierea părților Ardealului de la Mureș spre miazăzi în Valea Mureșului*, Sibiu, 1894, p. 77.

² Ludovic Vajda, *Inceputurile dezvoltării mineritului de cărbuni în Transilvania*, în *Acta Musei, Napocensis*, I, 1964, p. 399; Téglás Gábor, *Hunyadvármegye közgazdasági leirása (Descrierea economică a județului Hunedoara)*, 1903, p. 22.

³ Silvestru Moldovan, o. c., p. 77.

⁴ Pentru scurt istoric al mineritului din Valea Jiului, vezi: Arhivele statului Petroșeni, fond Inspectoratul geologic și minier, 1196/1924, 672/925, 811/924, 647/929, 847/924, 898/924, 1634/915; Petroșeni, Societatea anonimă română. Monografie 1925; Ludovic Vajda, o. c., p. 399, 402, 410—412; M. Toth-Gaspar, *Condițiile de muncă și de viață ale minerilor din Valea Jiului și luptele greviste pînă la sfîrșitul secolului XIX*, în *Acta Musei Napocensis*, I, 1964, p. 257—259; *Bányászati és kohászati lapok (Foaie de minerit și topitorie)*, 1903, II, p. 125—191, 235—258, în continuare B.K.L.

⁵ Petroșeni, Societatea anonimă română. Monografie, 1925, p. 142—143; B.K.L., 1903, II, p. 178.

⁶ M. Toth-Gaspar, o. c., p. 262; B.K.L., 1903, II, p. 178.

⁷ L. Vajda, o. c., p. 411; B.K.L., 1903, II, p. 138.

⁸ Ibidem

⁹ Ibidem, 1900, p. 370.

¹⁰ L. Vajda, *Inceputurile revoluției industriale în mineritul și metalurgia din Transilvania*, în *Anuarul Institutului de istorie Cluj*, 1967, p. 177—178.

¹¹ K. Marx, *Capitalul*, I, ed. a IV-a, Edit. polit., Buc., 1960, p. 338, 390—392, 409

- ¹² *Din istoria Transilvaniei*, I, ed. a III-a, Edit. Acad. RPR, 1963, p. 307.
- ¹³ Arhiva Inspectoratului regional de control geologic și minier, fond Căpitanatul Zlatna, Hunedoara, secția Brad, dos. nr. 401—500/1868, fila 454.
- ¹⁴ B.K.L., 1893, p. 125.
- ¹⁵ Arhivele statului Petroșeni, fond Inspectoratul geologic și minier, 811/924; B.K.L., 1903, II., p. 140—148.
- ¹⁶ Ibidem; Ibidem, 1899, p. 409.
- ¹⁷ Ibidem, 1903, II., p. 173.
- ¹⁸ Ibidem, p. 174.
- ¹⁹ Ibidem, p. 173—174.
- ²⁰ Ibidem, p. 171.
- ²¹ Ibidem, p. 172.
- ²² M. Toth — Gașpar, o. c., p. 259.
- ²³ Materiale aflate la Muzeul mineritului Petroșeni.
- ²⁴ B.K.L., II., p. 158, 180.
- ²⁵ Ibidem, p. 177.
- ²⁶ Ibidem, p. 159.
- ²⁷ Ibidem, p. 537.
- ²⁸ Ibidem, p. 174.
- ²⁹ V. I. Lenin, *Opere complete*, vol. 3, Edit. polit., 1960, p. 518.
- ³⁰ B.K.L., 1903, II, p. 175.
- ³¹ Ibidem, p. 177.
- ³² Ibidem, 1904, I., p. 274—275; Ibidem, 1905, II, p. 535.
- ³³ K. Marx, Fr. Engels, *Opere*, vol. 2, Buc., 1958, p. 268.
- ³⁴ L. Vajda, o. c., p. 189.
- ³⁵ V. I. Lenin, *Opere complete*, ed. a II-a, Edit. polit. Buc., 1961, p. 572.
- ³⁶ *Petroșani. Societatea anonimă română*. Monografie, 1925, p. 142.
- ³⁷ L. Vajda, o. c., p. 190.
- ³⁸ Téglas Gábor, o. c., p. 9.
- ³⁹ B.K.L., 1903, II, p. 484.
- ⁴⁰ M. Toth — Gașpar, o. c., p. 264.
- ⁴¹ B.K.L., 1910, p. 257.
- ⁴² Ibidem, p. 257.
- ⁴³ Ibidem, p. 260.
- ⁴⁴ Vezi „*Népszava*” (Vocea poporului) din 11 februarie 1892.
- ⁴⁵ B.K.L., 1905, II, p. 383.
- ⁴⁶ Ibidem, 1899, p. 479.
- ⁴⁷ Vezi „*Népszava*” (Vocea poporului) din 11 februarie 1892.
- ⁴⁸ L. Vajda, o. c., p. 193.
- ⁴⁹ Pentru lupta minerilor din Valea Jiului împotriva asuprașii sociale și naționale din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, vezi M. Toth — Gașpar, o. c., p. 272—284.

ASPECTS DES DÉBUTS DE LA RÉVOLUTION INDUSTRIELLE DANS LES EXPLOITATIONS MINIÈRES DE LA VALÉE DU JIU

Résumé

La vallée du Jiu, le bassin carbonifère le plus important de Roumanie, a commencé à être connu dès la seconde moitié du XIXe siècle. Jusqu'à sa mise en valeur industrielle, le charbon brun de la vallée du Jiu fut employé par les artisans locaux pour le confectionnement de leurs outils.

La construction du chemin de fer Simeria—Petroșani a marqué pour la vallée du Jiu le début d'une ère nouvelle de développement. Renonçant aux exploitations de surface, on a creusé des puits et des galeries, d'où une production considérablement accrue. Pourtant les méthodes de travail demeuraient primitives, la force physique de l'homme tenant lieu d'outillage ; aussi la situation des mineurs était-elle des plus précaires.

À la fin du siècle dernier, à la suite du développement de l'industrie minière, la vallée du Jiu est devenue un important centre industriel et ouvrier.

La révolution industrielle, qui dans les autres régions minières de Transylvanie avait commencé dès la 4e décennie du XIXe siècle, n'est apparue dans la vallée du Jiu que plus tard, après 1870 semble-t-il, lors de l'introduction des machines à vapeur. Les machines à vapeur ne furent utilisées au début que pour les ascenseurs de mines, le pompage d'eau dans les mines, l'aérage et la séparation du charbon. Compte tenu du fait qu'en 1896 la puissance totale de ces machines ne se chiffrait qu'à 1350 HP, il est évident que le progrès technique était des plus réduits et n'existait qu'en fonction des intérêts des capitalistes étrangers, qui visaient à réaliser le maximum de profits avec le minimum d'investissements.

La révolution industrielle, qui se poursuivait comme une nécessité inéluctable, parallèlement aux progrès de la mécanique, sensibles surtout au cours de la dernière décennie du XIXe siècle, n'a guère contribué à l'amélioration du sort des mineurs de la vallée du Jiu. Aussi ceux-ci, conscients du fait qu'ils représentaient la majorité, et par conséquent une force, se sont-ils unis et organisés sur la base de leurs intérêts communs, déclenchant ainsi la lutte contre l'oppression sociale et nationale.